

סרטים

האוצר

הקולנוע הפולני נהנה, כפי הנראה, מחופש יותר מאשר כל העשיית קולנוע אחרת מאז חורי מסך הברזל. התוצאה היא: האוצר הוא קומדיה עליונה ונחמדה, הנהנית הרבה מעצם היותה נקייה מכל שמץ של תעובלה פרולטארית ישראלית. לאמיתו של דבר, האוצר הוא אחת הקומדיות הטובות ביותר של השנה נאיבית, כך, אבל מבדחת מאד.

העלילה נסבה על נהג אוטובוס בשם יוסק דוישינסקי, הנושא לו זבנית צעירה (שפולרסקה) לאשה, בהיותו סבור שהינו בעל חדר. שעות ספורות לפני הטקס מתברר לגיבור המסכן, שכסנו חזר בו — והוא חוזר אל החדר. כיון שכצב הדיוור בווארשה ההר"ס סה גרוע בהרבה מזה שבישראל, אין הנוג הצעיר יכול לבלות בצוותה אפילו את ליל החתונה. הוא חוזר להוריו, היא לפינתה שלה. בדרך מקרה, אופיני לקומדיה, נודע ליוסק על חזר נפלא בין ההיסטות. הוא אץ למקום, שוכר את החדר, אך בערב מגלה, שגרים בו מלבדו גם: ספק ממשלתי מן הדוד הישן, המאזין בקביעות לראדיו לונדון, והכתאונן, בהתקול בכל פגע: "האם לשם כך להמנו שש שנים?", גובה של חברת החשמל; מומחה לפעולות קול (אדולף דימשה) ברא" דיו, הגר בארון, אלה, בידח עם בעלת-הבית, דודניתה ושכנה רוקהיזקנה, מהיום אוסף משעשע של דמויות תיאטרליות במקצת אך אמיתיות ומעניינות.

כאשר באים אל החדר שני נוכלים, המי חפשים אוצר שהוצפן שם, כביכול, מסתבכת העלילה מאד. נוסף זאת, מכנה יוסק את אשתו "אוצר". כל זה מנוצל כמעט עד גבול היכולת על ידי הבמאי, התסריטאים, השדה קנים. גם בלי המקצב המסחרר של הקומדיה האמריקאית הושגה כמות רבה של צחוק, — המבחן האחרון לקומדיה.

פרק אחד בסרט עושה לצחוק תסכית ראי דיו: אדולף דימשה המבולבל מחליף את פעוליו הקול זה בזה, ופרק אחר, בו נוקב דימשה חזר בקיר, אגב חיפוש האוצר, מוציא ממנו פמוטים, כלי כסף השייכים, כפי שמתברר, לא לאוצר, אלא לשכנה מעבר לכזי תל, הם המבדחים ביותר בסרט רוחי הומור. אדולף דימשה הוא שחקן גדול, בלי כל ספק, אבל גם האחרים ממלאים את תפקידיםם בנאמנות. נראה שהתלהבו מן הסרט, בצעו אותו בדבקות ראויה לשבח.

יאנקי בחצר המלך ארתור

מארק טום סווייר (1835—1910) הוא ההומוריסטן האמריקאי הגדול ביותר ויציר רוחניו מכובדות וידועות לכל ילד ולכל מבוגר בארצות הברית. אף על פי שאינקי בחי צר המלך ארתור אינו עומד בסטור הראשון של ספריו, טבעי היה שבמוקדם או במאוחר יגיע אל בד הקולנוע. אכן, בשנת 1932 יצא לאור מהוליווד האינקי במהדורתו הסי רטית הראשונה בהשתתפות שחקן קומי גדול, חיל רוג'רס. זמן קצר אחרי כן, בעקבות אופנה אמריקאית אחרת, הודרשת שכל יצירה ספרותית בעלת ערך תומחה לאור פירושה (תוספת החוישה ביותר לרשימה ארוכה: אילן גדל בברוקלין כקומדיה מור סיקליטי!), העלה הצמד היוזע הארט (מלם) ורוג'רס (מוסיקה) את האינקי על במת ברודוויי.

* עד עתה הוסרטו: האקלברי פין, מארועות טום סווייר, בן המלך והעני, יאנקי בחצר המלך ארתור.
** רוג'רס, 55, נהרג בתאונת אירון ב' אלסטה, 15 באוגוסט 1935.

גרייר, מיטשום ("בצל העבר")
צל העבר בצל

על כרמז. הוא ערוך בקצב מהיר וחי, ומר כב מצילומים מקומיים, וגם מצילומי חוץ (נשלחים ל ידי יומן גומון, פאריס). הוא בהרבה יותר מענין וקרוב יותר אל היומנים האירופיים ברמתו. הקלטת הקול והמוסיקה גם הם עולים על הרגיל אצל כרמז.

אמתי-הביקורת על נסיון מסוג זה ביש ראל הייבת למרוד את הכוח, לא רק את הפועל, למרות ששני המהדורות הראשונות של יומן נבע מלאות ליקויים רציניים: כמה מן הצילומים המקומיים אינם ראויים להיות מוצגים, העריכה אינה נקייה, לפחות במקום אחד, משיגאות גסות, ההסבר (מאת עמנואל הרוסי) הוא לא-קולנועי ביותר. למרות כל זאת, אין ספק, שיומן נבע מהוה צעד קדי מה בשטח זה בארץ. לאחר דריכה במקום של עשרים שנה, אין זה דבר של מה בכך.

בקצה

האשה ידה בכל — אינה הקומדיה המוצלחת ביותר של השנה, בהחלט לא, אף על פי שמשתתפים בה כחות כמו דוד (בצלע אדם נבראה) ויין, רוברט קית וכוח חדש ומי צוין בשם מארביץ קפלן. העלילה על אודות צעיר בעל שאיפות פוליטיות וחסר מצפון (דיק פאוול), וצעירה בעלת מצפון (ג'ון אליסון) מסבכת בקוריה גם אריה גדול, אבל אינה מעוררת את הצחוק, שקיוו לו מפקייה. הלורד המדומה — הוא בוב הופ, המנסה בכל כחו להצחיק את הקהל. הוא מצליח, אבל רק פה ושם. בין הרעגים המבי דחים הבודדים — שעמום.

פריביץ — שנה אחת כחיה קטנה בצרפת. הסרט, שצולם במקום העלילה, בהשתתפות אנשי החוה עצמם, איכרים פשוטים, הוא אחת היצירות הקולנועיות הגדולות ביותר של כל הזמנים.

בצל העבר — ג'ון גרייר ורוברט מיט-שום בתפקידים מלודרמטיים בסרט שצל העבר נסוך עליו בהחלט. הוא נוצר ע"י הכי רת ר.ק.או. בשנת 1947. קירק דוגלאס טוב בתפקיד משנה.

לחומאס וייד לייך, מנגן בתזמורת ומומחה לקישוט פנימי. לאחר שילדה לו בן, נפרדה ממנו. עתה היא מתענינת (לפי עדותה), מחוץ לעבודתה לפני המצלמה, בפעילות ציבורית מטעם הכנסיה הנורמונית, שאליה היא משר-תייכת, בספורט, בקריאה, במוסיקה סימפונית. **בינג קרוסבי**, 47, קרח (לשעבר חום שער), הכול עין, גובה: 1.73 מטר, הפך אגדה עוד בחייו. הטענה, שקולו אינו יורד לרגע אחד ביממה, מגלי האתר, היא כנראה נכונה, כי תקליטיו הם הפופולאריים ביותר בעולם, במשך כחמש עשרה שנה.

בינג, או, כשמו האמתי הארי ליליס קרוסבי, נועד להיות עורך-דין, נטש את ספסל הלימודים, הצטרף כמתופף לתזמורת ג'אז של חבר. משנתפרקה החבורה, שר בצוותה עם שני זמרים אחרים בתזמורתו הידועה של פול וויטמאן. מכאן ואילך היתה עליתו של מי שעתיד היה להקרא "מר מוסיקה" מהירה ביותר. הראדיו נתן לו את פרסומו הגדול הראשון. אחר כך תקליטיו, ולבסוף הוליווד, בה נתפרסם כשחקן טוב, למרות שמעולם לא הופיע במחזה-במה.

בינג קרוסבי עושה רושם של בטלן או-פיני, דבורו איטי, הוא מסורבל, אבל לאמיתו של דבר הריהו חרוץ ביותר. עובדה שעמדה לו ליהפך מיליונר. בינג קרוסבי הוא עתה יותר משמו של אדם, זהו עסק גדול, שמ עורבת בו מרביתה של משפחתו העניפה: אביו קורא את ערימות המכתבים, שהוא מקבל ממעריצים בכל העולם, ממין אותם, עונה עליהם. אחיו אברט הוא מנהל העסקים. אח אהר, אלברט, מיצג אותו בפני אנשי הקולנוע, התיאטרון, הרדיו. עסק אחר של קרוסבי: גידול סוסי מרוץ וסוסי מאכל.

לאחר כארבעים סרטים, מאות תקליטים, לא איבד קרוסבי מאומה מן הפופולאריות שלו. אם ראוי משהו להקרא בשם "מר מוסיקה" (עממית, כמובן) הרי הוא האיש.

כשנגשה חברת פאראמאונט להסריט בשן גית את היצירה, לא נסתה לחזור על מפעלו של רוג'רס, שהניש קומדיה-סאטירית רבת פקחות, מאד קולנועית וקולעת. היא בכרה להעתיק מן הבמה את העיבוד המוסיקאלי דווקא, על כל סירבולו, ולאץ את בינג קרוסבי להופיע בתפקיד הראשי של האמי ריקאי, החוזר אחורנית אל המאה הששית, אל המלך ארתור ואביריו, אנשי השילחן העגול. הוא מוכיח להם, שהאיצטלה הרומנטי, טי, בה עטפה אותם ההיסטוריה, מזויפת לחלוטין.

מחברי סרטו של הבמאי טיי גארנט החמיצו את כל ההזדמנויות. מחוץ לקטעים טובים בודדים, הסרט פשוט משעמם, השירים הקי רוסביים מאטים את קצבו. אשר לקרוסבי עצמו, ברור בהחלט שהוא איננו האיש המתאים לתפקיד הרוש קלילות רבה. סגנונו הכי בד והמוזל הוא לרועץ לסרט כולו. נחמה לחסדי היופי הנשני: רונדה פלמינג בתפי קיד אליסנדה.

רונדה פלמינג, 28, ירוקת עינים, אדומת שער, גובה: 1.68 מ. אחת התגליות ההר ליבודיות האחרונות, שנתגלתה, לאמיתו של דבר, פעמים אחרות בטרם הגיעה לפיסגה: לראשונה, בהיותה תלמידת-גימנסיה בהוליווד, כאשר "מחפש כשרונות" של אחת מסוכנויות השחקנים עצר את מכונתו בצד המזרקה, שעליה עשתה את דרכה לבית-הספר, ושאלה אם מוכנה היא לשחק בכרטיס. רונדה (או מארילין לאינו — שמה האי-מתי) סברה, שזוהי חזרה על תכסיס דווי זיאני בדוק, הרימה את חטמה, המשיכה לצ' עור. משעקב אחריה האיש בעקשנות, השילה את נעליה ופתחה בריצה מהירה. הסוכן לא הצליח להדביקה, כי היא היתה האתלטית הראשונה בבית הספר, אבל בשובה הביתה, מצאה אותו משוחח עם אמה, שהיתה בשעתה שחקנית. האם לא התגדה.

שפולרסקה, דוישינסקי ("האוצר")
נישואים ללא חזר

ישראל

יומן "גבע"

היש מקום לשני יומני-קולנוע בארץ קטנה כישראל? המפיקים גוסקינד (סרטי קולנו) ונבון (מע' בדת גבע) החליטו להוציא אל הפועל את סרט החדשות, שנועד לתחר ביומן כרמז, או לדחוק כלי את רגליו. מי שראה את שני המהדורות הראשונות של יומן גבע על הב, לא יכול להמנע מהש' וות אותם עם יצירתו הדו שבועית של נתן אכסלרוד: היומן החדש עולה בלי כל ספק

פעם נוספת, לאחר שסוכנות השחקנים לא הביאה את ההצלחה המקוה, נתגלתה על ידי המפיק ג'סי לאסקי, והופיעה בתכנית הראי דיו שלו; נשכחה שוב ושוב נתגלתה על ידי חברת פוקס, שנתאשה מן השחקנית הצ' עירה, ויחרה על החוזה איתה. הבא בתור היה דוד סלצניק, שנתן כידה תפקידים לא גדולים באחדים מסרטיו, השאיל אותה לר. ק. או, ששתפה אותה בצל העבר, המוצג עתה בארץ. לאחרונה נתגלתה על ידי הקהל, הר' פיעה ביאנקי בחצר המלך ארתור בתפקיד ראשי, ובסרטים אחרים ככוכב. רונדה פלמינג היתה נשואה זמן לא רב

מתפלחת לנשף

רונדי

